

КС-7
29.06.94
УД

ГЛАВЕН ПРОКУРОР
НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

София, 29 06 1994 г.

№ 10250/94 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

*На 1-и Конференция
29.06.1994г.*

СТАНОВИЩЕ

от Главния прокурор на Република България
по к.д. № 5/1994 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

В съответствие с определението Ви от 07.VI.1994 г. по к.д. № 5/1994 г. изразявам следното становище по допустимостта и по същество по направеното искане от 49 народни представители от 36-то Народно събрание, сезирали Конституционния съд по въпроса за смъртното наказание.

I. По допустимостта на искането:

1. Конституционният съд е сезиран от 49 депутати, което е в съгласие с чл. 150, ал. 1 от Конституцията.
2. След направеното уточнение от народните представители може да се приеме, че искането касае въпроси от компетентността на Конституционния съд - чл. 149, ал. 1, т.т. 1, 2 и 4 от Конституцията, относно тълкуване на текстове от Конституцията, за установяване противоконституционност на правни норми от НК и несъответствие на същите с норми на международното право.

Обстоятелството, че посочените текстове от НК са заварени от Конституцията не ограничава компетентността на Конституционния съд. Считам, че съгласно цитирания текст от Конституцията Конституционния съд е органът, който

2.

следва да реши въпроса за противоконституционността и на заварените от Конституцията закони. Считам, че не е налице основание по тълкувателен път да се стесняват тези правомощия. Ако законодателят отдаваше значение на обстоятелството кога е приет законът - преди или след Конституцията от 1991 г. щеше да го отрази изрично в посочения по-горе конституционен текст.

Искането след уточнението формира три основни въпроса:

- тълкуване на чл. 28 и § 3 от преходните и заключителни разпоредби на Конституцията;
- произнасяне за противоконституционност на текстове от НК и
- установяване на несъответствие на текстове от НК с общопризнати норми на международното право и международните договори, по които България е страна.

II. По съществуващото на делото:

1. Чл. 28 от Конституцията не премахва изрично смъртното наказание като акт на правосъдието. Този текст забранява само произволното отнемане на човешки живот и затова го обявява за най-тежко престъпление. Той не е насочен срещу държавата и затова си служи с термини като "посегателство", определя извършването му като "престъпление" и, че то се "наказва". Очевидно е, че правосъдните действия на държавата не могат да се квалифицират като посегателство и престъпление и да бъдат наказвани.

2. С оглед на съображенията в преходната точка не може да се приеме, че е налице противоконституционност на текстовете от НК регламентиращи налагане на смъртно наказание.

3. Не е налице и несъответствие на НК с общопризнатите норми на международното право или с международните договори, по които България е страна, тъй като чл. 6 от Международния пакт за гражданските и политическите права допуска в националните законодателства налагането и изпълняването на смъртно наказание. Забрана за такава уредба в НК не съществува и в чл. 29, ал. 2 от Всеобщата декларация за правата на човека.

4. Горното е основание да се приеме, че § 3 от преходните и заключителни разпоредби на Конституцията не е отменил нормативния акт регламенти-

3.

рац наличие на смъртно наказание в България.

По изложените съображения изразявам становище, че искането е допустимо и на второ място, че правната регламентация за налагане и изпълнение на смъртно наказание не противоречи на конституционни текстове и е в съответствие с общопризнатите норми на международното право и международните договори, по които България е страна.

ГЛАВЕН ПРОКУРОР:

/Ив. Татарчев/

